

[Aksel Larsen.]

købet lover at afskaffe alle skatter og restriktioner og sørge for, at varerne strømmer til landet o. s. v., forstår man jo, at det går, som det går.

Hvad den højtærede statsminister ellers sagde? Ja, i sin omhyggeligt udarbejdede og vel forberedte tale om den økonomiske situation undlod han meget omhyggeligt — det skyldes måske tekniske årsager, som jeg senere skal komme ind på — at beskæftige sig blot det allerringeste med den dokumenterede fremstilling, jeg har givet af Danmarks økonomi og udsigterne for den økonomiske udvikling. Jeg tillader mig — foruden at tro, at visse tekniske forhold kan være årsagen til denne tavshed —, at tage den statsministerielle tavshed om den fremstilling, jeg har givet, til indtægt for min fremstilling. Og jeg har ret til det, så meget mere som statsministeren jo holdt den tale i søndags, som vi kender, så meget mere som statsministeren her gentog sine tidligere bevingede ord om, at det blæser om hjørnet, og så meget mere som han bebudede, at forskellige forholdsregler ville blive nødvendige.

Iøvrigt forkyndte statsministeren, at vort — d. v. s. regeringens og de med den samarbejdende partiets — eneste ønske er frihed og fred for os selv; men håbet til De Forenede Nationer bristede. Der var lande i Europa, der blev lydlande. Han sagde ikke af hvem, men han mente jo Sovjetunionen. De Forenede Nationers apparat blev lammet, og ved en væbnet konflikt ville vor stilling blive som i 1939, hvis vi ikke gjorde noget for at skaffe os sikkerhed. Ja, jeg behøver ikke at gå i detaljer med denne begrundelse. Jeg vil kun sige, at hvis man kynisk og målbevidst bestræber sig for at svinge De Forenede Nationers principper, er det klart, at De Forenede Nationer bliver mindre værd. Hvis man lammer De Forenede Nationers apparat, så bliver det lammet. Men det kan man vist ikke sige sig selv helt uden medskyld i, så sandt som den væsentlige del af den øjeblikkelige lammelse af De Forenede Nationers apparat må søges i den omstændighed, at en lille klike, som lever på Formosa af dollars, der bevilges af Amerikas Forenede Stater, bliver anerkendt som Kinas lovlige regering og sidder som sådan i De Forenede Nationers sikkerhedsråd og andre institutioner. Nu har man hørt udenrigsministeren endeligt erklære, at den danske regering foruden at anerkende den kinesiske folkerepublik også i De Forenede Nationer vil gå ind for, at Chiang Kai Cheks klike skal fjerne sig fra De Forenede Natio-

ners sikkerhedsråd og andre instanser. Men man har sandt for dyden ikke hidtil fra regeringens og regeringspressens side mærket nogen synderlig varm interesse for at gøre en indsats på dette punkt. Det er åbenbart gået her, som dengang det drejede sig om anerkendelsen af Israel. Det ville man ikke have noget at gøre med, før England havde anerkendt Israel, og efter at Storebror i London har erklæret, at nu vil England gå ind for at fjerne Chiang Kai Chek fra sikkerhedsrådet, lader det til, at nu kan Danmarks udenrigsminister endelig tillade sig at sige noget lignende.

Statsministeren siger, at vi — altså Danmark — søgte sikkerhed i nordisk samarbejde, men det mislykkedes, og derfor måtte vi gå ind i Atlantpagten. Han er ikke ubekendt med de udtalelser, en af hans svenske partifæller og ministerkolleger har fremsat, hvori han erklærede, at årsagen til, at det nordiske samarbejde ikke blev til noget, var, at Amerika forbad det og forhindrede det.

Så kommer jeg til den højtærede udenrigsminister. Han påstår, at nedgangen i Danmarks handel med Østeuropa ikke skyldes Marshallplanen, men den omstændighed, at i Østeuropa er man blevet selvforsynende med landbrugsprodukter og derfor ikke er så interesseret i at købe hos os. Og han nævnte som bevisførelse, at Tjekkoslovakiet ikke mere vil levere os så meget jern og stål, fordi det sælger sit jern og stål i større mængder til Sovjetunionen, og at Polen ikke vil have flere heste fra Danmark. Jeg synes ikke, bevisførelsen er så forfærdelig meget værd. For det første kan der være tale om at eksportere andre produkter end landbrugsprodukter til Østeuropa. Jeg har tidligere draget det frem, og jeg skal drage det frem igen, at der har været tale om en dansk leverance på for 30 mill. kr. cementfabriksudstyr til Polen. Jeg har tidligere spurgt regeringen: Hvorfor blev den handel ikke til noget? Og jeg gør det igen, selv om jeg ganske vist regner med, at jeg nu som før ikke får noget svar.

Men man må altså undskylde mig — når jeg ved, at Marshalloverenskomsten udtrykkeligt fastsætter, at der er klausul på, hvilke varer Danmark må eksportere til de østeuropæiske lande, at den amerikanske Marshalladministration er bestemmende over, hvor vi køber ind, hvem vi sælger til, og hvad vi sælger til dem, så kan jeg ikke lade være at tænke på, at der vist her er en forbindelse.

Dernæst, hvad landbrugsprodukterne angår, er det jo ikke rigtigt, at disse lande ikke vil købe vore landbrugsprodukter. Det er